

Exemple de credință (III): David

Cel de-al treilea dintr-o serie de articole despre personalitățile din Sfânta Scriptură care ne oferă un exemplu de adâncă credință în Dumnezeu și înțelepciunea sa.

15.09.2014

***David, un om după inima lui
Dumnezeu***

Regele David joacă, în Sfânta Scriptură, un rol cheie. Există mai multe pagini dedicate vieții sale

decât oricărei alte persoane din Vechiul Testament. David „este, prin excelență regele, *după inima lui Dumnezeu*, păstorul care se roagă pentru poporul său și în numele acestuia. Supunerea sa față de voința lui Dumnezeu, lauda și căința oferite vor fi un model de rugăciune." [1] După studierea rolului credinței în viața lui Moise și văzând legătura strânsă între trăirea unei vieți de credință și acceptarea în întregime a propriei vocații, exemplul lui David ne poate ajuta să vedem cum credința duce la o atitudine activă de încredere și abandon în mâinile Domnului, chiar atunci când suntem confrunțați cu propriile căderi și păcate.

În mâinile Domnului

Cele două cărți ale lui Samuel și prima carte a Regilor [2] povestesc cu mult realism istoria Regelui David, chiar dacă nu întotdeauna în ordine

cronologică. Viața sa a fost plină de provocări și încercări: autorul sacru subliniază că Dumnezeu este întotdeauna cu David, și că, în momente de pericol, David își pune soarta în mâinile Domnului. El se abandonează total voinței lui Dumnezeu, „având certitudinea că, indiferent de dificultatea încercărilor, de duritatea problemelor, de acuitatea suferințelor, nu vom cădea niciodată din mâinile Domnului, acele mâini care ne-au creat, care ne susțin și ne însoțesc de-a lungul vieții, deoarece ele sunt călăuzite de o dragoste infinită și de neclintit.” [3]

Atenția ne este atrasă și de modul în care planurile lui Dumnezeu s-au împlinit în David. Acesta a fost uns rege, după ce Dumnezeu l-a ales, de către profetul Samuel, în ciuda faptului că era cel mai neimportant dintre frații săi: *Domnul nu se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la*

înfățișare, pe când Domnul se uită la inimă. [4] Ungerea în sine nu i-a oferit tronul lui David. El a trebuit să înfrunte opoziția lui Saul înainte de a fi proclamat și uns de către popor ca Rege al Iudeii. Și încă șapte ani au trebuit să treacă până a fost proclamat rege al întregului Israel, după o luptă grea cu fiul lui Saul, Ishbosheth. [5] *David a înțeles că Domnul l-a pus drept rege peste Israel și i-a întărit domnia de dragul poporului Său, Israel.* [6]

La început, pare că David a ajuns pe tron datorită propriului curaj și iscusințe. Dar povestea sa ne învață că „omul cu credință vede viața, în toate dimensiunile sale, dintr-o perspectivă nouă: cea care ne este dată de Dumnezeu.” [7] Sfânta Scriptură ne arată că Dumnezeu contează pe inițiativele oamenilor și efortul depus pentru îndeplinirea planurilor Sale. Ce s-ar fi întâmplat dacă David, un om cu credință, ar fi

crezut că este suficient să lase timpul să treacă pentru a primi ceea ce i-a fost promis de Dumnezeu, sau nu ar fi făcut nimic, ci doar ar fi așteptat ca oamenii să îl aclame?

Sunt multe momentele din istoria lui David care ne permit să contemplăm exemplul credinței sale. El își îndeplinește îndatoririle, încrezător că Dumnezeu îi este alături și că îl va face victorios. Un episod bine-cunoscut este lupta sa cu Goliat, uriașul din armata filistenilor. Textul descrie dimensiunea și dotarea militară impresionantă a armatei filistenilor, ca și slăbiciunea comparativă a lui David, un mic păstor novice în arta războiului, a cărui unică armă este o praștie. Dar cel mai puternic contrast este în atitudinea celor doi combatanți. Mândria Filistinei, care desfide *oștirile Dumnezeului celui viu*, [8] este în opoziție cu credința lui David, care merge la luptă *în numele*

Dumnezeului lui Israel, [9] convins că Domnul, Care m-a izbăvit din laba leului și a ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean. [10]

Credința sa a fost cea care l-a determinat pe David să se pregătească așa cum a putut mai bine. Și-a ales drept armă praștia, cu a cărei putere era familiarizat, și și-a ales cu atenție pietrele pe care urma să le arunce. Mijloacele sale erau mult mai slabe decât armele inamicului, dar cu ele a obținut victoria: „Slujește-L pe Dumnezeu tău cu cinste, fii credincios Lui, și nu te preocupa de nimic altceva. Pentru că este adevărat că *dacă tu cauți cu toată puterea împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, El îți dă și celelalte lucruri – necesități materiale, mijloace – pe deasupra.*" [11] Credința lui David și încrederea sa în Dumnezeu l-au făcut să își folosească toată dibăcia. Acesta este modul în care creștinii ar trebui să se lupte pentru

a face cunoscute lucrările Domnului: pentru că „cel care-și trăiește în mod sincer credința știe că bunurile acestei lumi sunt mijloace, și le folosește cu generozitate, cu eroism.”
[12]

David s-a folosit de toate mijloacele disponibile, punând, totodată, rezultatele acțiunilor sale în mâinile Domnului. Credința sa în Dumnezeu l-a făcut să nu își piardă curajul, chiar și atunci când circumstanțele deveneau dramatice: *mai multe pasaje din Scriptură, în multiplele lor aluzii, ne confirmă că inter médium móntium pertransíbunt aquae(Psalmi 103/104:10) – apele vor traversa și munții. Această certitudine se opune celei mai mici umbre de descurajare, chiar și când obstacolele par la fel de netrecut ca vârfurile munților. Iar aceasta este calea corectă de a ajunge în Rai, cu siguranța că apele sfinte ne vor curăța*

de toate limitările și ne vor da putere, pentru a ne aduce la Dumnezeu. [13]

Smerenia întoarcerii la Dumnezeu

Viața lui David ne învață un alt aspect al încredințării sinelui în mâinile Domnului. Biblia arată foarte clar că David era un păcătos. Poate cel mai cunoscut episod a fost adulterul său cu Bathsheba. [14]

Voința sa amorțită a fost ceea ce l-a dus în păcat, voință care, ulterior, a devenit strâmbă, uitând de toate harurile primite de la Dumnezeu.

Cartea lui Samuel ne spune că, în acea perioadă, urma să înceapă războiul împotriva amoriților. David și-a trimis armata la război. Dar el însuși a rămas în spatele frontului, la Ierusalim. Încetul cu încetul, sunt arătate circumstanțele care au dus la declinul moral al lui David: el și-a abandonat obligația de a fi în fruntea armatei, obicei al regilor, preferând să rămână, în confort, în oraș; aici își

petrecea zilele alene, trezindu-se după-amiază și pierzându-și timpul pe terasă. După un eșec imprudent și indiscret de a-și feri privirea, el cedează tentației, trimite mesageri pentru a afla dacă poate să facă ce dorește și, în final, comite păcatul grav al adulterului. Toate acestea au fost urmate de un păcat încă și mai mare: uciderea lui Urie, soțul legitim al Bathshebei.

Episodul ne dezvăluie trista capacitate de a păcătui a inimilor oamenilor, indiferent de intențiile inițiale bune ale persoanei respective sau de darurile divine primite. David s-a comportat într-un mod care ar părea de necrezut dacă privim istoria sacră și credința de care a dat dovadă în trecut. Dar David a permis neglijenței și senzualității să îi corupă voința. Învățătura biblică este clară: când cineva pune pe planul al doilea dorința pentru bine, voința i se poate deforma până la punctul în

care îi întunecă total intelectul, ducând la comiterea celor mai oribile crime. Toți creștinii sunt expuși acestui pericol. Sfântul Josemaria a scris: „Nu te înspăimânta și nu te descuraja când îți vei descoperi erorile... și ce erori! Luptă ca să le înlături. Și câtă vreme vei lupta, să fii convins că este bine pentru tine să simți aceste slăbiciuni: altfel ai fi mândru. Iar mândria îndepărtează de Dumnezeu.” [15]

Domnul îl folosește pe profetul Natan pentru a-l elibera pe rege din trista situație în care a ajuns. Acesta îi povestește lui David o parabolă de o frumusețe rară, una dintre primele pe care le întâlnim în Biblie. Profetul descrie cum un om bogat care voia să primească un oaspete și, în loc să își folosească propria bogăție, îl jefuiește pe un om sărac de unicul său miel. [16] Când David se mânie pe omul bogat, Natan îi arată că el este, de fapt, omul bogat, iar David a

trebuit să își recunoască păcatul: *Am păcătuît împotriva lui Dumnezeu*. [17] Ce ne atrage în mod special atenția în acest episod este nobilul rafinament al lui Natan, prin care îl face pe rege să înțeleagă marele rău comis.

Natan reușește, prin cuvintele sale, să redeștepte conștiința și credința lui David, și îl încurajează să ceară iertarea lui Dumnezeu, care îi este dată odată cu mărturisirea păcatelor în fața Domnului. Este momentul unei noi convertiri, prin care David se apropie chiar și mai mult de Dumnezeul lui Israel. Este un exemplu practic al ideii că, pe drumul spre sfințenie, căderea este mai puțin gravă decât rămânerea la pământ. [18] Potrivit unei vechi tradiții, remușcarea simțită de David este reflectată în Psalmul *Miserere*. În această rugăciune, autorul recunoaște cu sinceritate păcatul pe care l-a comis și mărturisește că acest păcat, mai presus de toate, l-a mâniat

pe Creatorul tuturor lucrurilor; și se întoarce spre Dumnezeu cerând ca, prin bunătatea și mila Sa, să îl purifice. [19] Are încredere în mila lui Dumnezeu, este convins că harul Domnului este mai puternic decât propria sa slăbiciune [20] și promite, ca o dovadă a sincerei sale căințe, să își schimbe viața și să îi învețe și pe alții căile Domnului, astfel încât să fie și ei convertiți. [21]

Psalmul reflectă foarte limpede care părea să fie dispoziția interioară a lui David atunci când a realizat magnitudinea păcatului comis. David nu a crezut că totul e pierdut, nici nu a permis căderii sale să îl țină departe de Dumnezeu. În schimb, l-a făcut să se cunoască mai bine, să devină mai umil, și să se ridice, din nou și din nou. Mila Domnului este mult mai mare decât micimea și slăbiciunea noastră, pe care mândria încearcă să le transforme în uriași. „În această aventură a iubirii, nu

trebuie să fim deprimăți de eșecurile noastre, nici măcar de cele mai serioase, dacă ne întoarcem la Dumnezeu prin Sacramentul Iertării cu căință și hotărâți să ne îmbunătățim. Un creștin nu este un colector nervos de rapoarte de bună purtare." [22] Adesea suntem noi, ca să spunem așa, cei care nu suntem gata să ne iertăm pe noi înșine, deoarece am dori să nu cădem niciodată, să fim perfecți și fără greșală.

Dumnezeu ne iubește așa cum suntem. Prin urmare, „ne așteaptă tot timpul, ne iubește, ne-a iertat cu Sângele său și ne iartă de fiecare dată când mergem în fața Lui să îi cerem iertare." [23] El este Tatăl care ne cunoaște mai bine decât o facem noi înșine, și care răspunde slăbiciunilor noastre cu răbdare. Într-adevăr, calea spre sfințenie „este asemenea unui dialog între slăbiciunile noastre și răbdarea lui Dumnezeu: este un

dialog care, dacă îl avem, ne va da speranță." [24]

Dumnezeu nu dorește să ne împăcăm cu propriile greșeli. El vrea să mergem plini de încredere pe drumul vieții interioare, fără frica de a cădea, deoarece știm că suntem în mâinile sale. Noi știm că, dacă vom cădea, vom cădea în mâinile Domnului, și cu harul său ne vom ridica din nou – numai să vrem asta. „Răbdarea lui Dumnezeu trebuie să ne determine să avem curajul să ne întoarcem la el, indiferent de cât de multe greșeli și păcate sunt în viața noastră." [25]

David ne este, aici, un exemplu. El i-a oferit Domnului ce dorește mai mult, *o inimă plină de căință*, [26] o inimă iubitoare îndreptată spre el, care își pune toată încrederea în El. Toți credincioșii pot privi la exemplul acestui rege care, cu toate slăbiciunile sale, a fost „un om care

se ruga cu pasiune, un om care a știut ce înseamnă să implori și să lauzi." [27]

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2579.

[2] De la *1 Samuel* 16 la *1 Regi* 2:12.

[3] Benedict XVI, Audiență Generală, 15 februarie 2012.

[4] *1 Samuel* 16:7.

[5] A se vedea *2 Samuel* 5:3.

[6] *2 Samuel* 5:12

[7] Sf. Josemaria, *Es Cristo que pasa*, nr. 46.

[8] *1 Samuel* 17:26, 36.

[9] *1 Samuel* 17:46.

[10] *1 Samuel* 17:37.

[11] Sf. Josemaria, *Drum*, nr. 472.

[12] Sf. Josemaria, *Forja*, nr. 525.

[13] Episcopul Javier Echevarria, *Pastorală pentru „Anul Credinței,”* 29 septembrie 2012, nr. 6.

[14] A se vedea 2 *Samuel* 11.

[15] Sf. Josemaria, *Forja*, nr. 181.

[16] A se vedea 2 *Samuel* 12:1-14.

[17] 2 *Samuel* 12:13.

[18] A se vedea Papa Francisc, *Adresă*, 7 iunie 2013.

[19] A se vedea *Ps* 51[50]:3-9.

[20] A se vedea *Ps* 51[50]:9-14.

[21] A se vedea *Ps* 51[50]:15-18.

[22] Sf. Josemaria, *Este Isus care trece*, nr. 75.

[23] Papa Francisc, *Regina Coeli*, 7 aprilie 2013.

[24] Papa Francisc, Predică, 7 aprilie 2013.

[25] Papa Francisc, Predică, 7 aprilie 2013.

[26] *Ps* 51[50]:19.

[27] Benedict XVI, Audiență Generală, 22 iunie 2011.

A. Aranda – M.A. Tábet (mai 2013)

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
exemple-de-credinta-david/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/exemple-de-credinta-david/) (05.08.2025)